

βο, Τάκη μου! Την ευχή μου να 'χεις!

ΤΑΚΗΣ: (Ειρωνικά.) Ευχαριστώ γιαγιά μου!

(Σηκώνονται και ξεκινούν.)

ΜΑΡΙΑ: Στο καλό, στο καλό...!

ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΣΚΗΝΗ

ΠΡΑΞΗ ΕΒΔΟΜΗ

Έχουμε μπροστά μας ένα μικρό flatette. Είναι μια φωτιστική γκαρσονιέρα στο πίσω μέρος ενός παλιού «μπιάγκαλου» στο Doncaster Ave του Kensington. Ένα δωματάκι, μια κουζίνα και δίπλα μια πορτούλα για το μπάνιο και την τουαλέτα.

Αυτό είναι, ένα χρόνο τώρα, το σπιτικό του Τάκη. Το τρίτο που 'χει αλλάξει μετά το χωρισμό. Είναι το πιο οικονομικό και το πιο ήσυχο, αφού οι σπιτονοικοκυραίοι είναι μια ωραία μικρή οικογένεια τριών ατόμων. Ο κυρ Αντώνης, η γυναίκα του η Ευδοκία και η κορούλα τους η Ναυσικά μόλις επτά χρονών κι ας την περίμεναν δεκαπέντε χρόνια πιο πριν.

Έχει μαζί τους δώδεκα-δεκατρείς μήνες. Ποτέ δεν τους ενοχλεί και ποτέ δεν τον ενοχλούν. Μόνο καμιά αργία ή καμιά Κυριακή πίνουν μαζί κανένα ούζο ή τούρκικο καφέ με μελομακάρονα ή κουραμπιέδες που φτιάχνει με τα χέρια της η προκομμένη ντισιότισσα και τόσο τα καμαρώνει...

Ένα τραπέζι στη μέση, δυο καρέκλες, μια παλιά πολυθρόνα με ειδικό υποστήριγμα για τα πόδια, ένα παλιό ράδιο-πικάπ με χώρο αποκάτω για δίσκους, σκόρπια βιβλία παντού κι ένα κρεβατάκι στη γωνία. Σ' ένα ανοιχτό ντουλάπι με δυο ράφια στον τοίχο μια φωτογραφία των παιδιών του κι ένα άδειο βάζο...

Είναι βράδυ παραμονή Χριστουγέννων του 1980.

Ο Τάκης μπαίνει μέσα κατάκοπος. Με νευρικές κινήσεις ψάχνει να βρει το διακόπτη που θα διώξει το σκοτάδι και θα φέρει το φως. Φοράει κατάμαυρο κοστούμι, άσπρο πουκάμισο και μαύρο παπιγιόν. Είναι η στολή του barman που κάνει δυο χρόνια τώρα στο Hotel του Γιώργη του Σουβλή στην Oxford St, αφού τελειώσει την πρωινή βάρδια του διευθυντή πωλήσεων στο Bottle Shop.

Βαρύς πέφτει στην ξεθωριασμένη πολυθρόνα που την αγόρασε ειδικά για τα πάντοτε κουρασμένα πόδια του, αφού ήδη έχει πετάξει το σακάκι στη μια καρέκλα του τραπεζιού... Ξεκουμπώνει αργά το παπιγιόν απ' τις δυο τσιμπίδες του και το πετά με φανερή απέχθεια στο τραπέζι. Τα μάτια του είναι θολά και κουρασμένα. Κοιτάζει θαμπά και βαριεστημένα το ρολόι του και το πετά κι αυτό δίπλα στο παπιγιόν. Ξεκουμπώνει το πουκάμισο με αργές αλλά γεμάτες ανακούφιση κινήσεις και σαν το βγάλει το πετά μακριά.

Γέρνει πίσω στην πολυθρόνα για λίγο και σαν πάρει μια μικρή ανάσα γεμάτη ευχαρίστηση, σκύβει και βγάζει μ' έκδηλη χαρά τα παπούτσια του και τα πετά το 'να μετά το άλλο μακριά στον τοίχο κάτω από το προχειροστρωμένο μονοκρέβατο... Βγάζει ακριβώς με τον ίδιο τρόπο και τις κάλτσες του, μόνο που αυτές δεν τις πετά αμέσως. Τις κρατά στα χέρια του και τις κοιτάζει σαν να θέλει να τους μιλήσει... Σε λίγο τις πετά κι αυτές κι αρχίζει να τρίβει τα δάχτυλα των ποδιών του ηδονικά.

Εκεί ξεχασμένος σ' αυτή τη μικρή σωματική χαρά αρχίζει ν' ακούει μια μουσική που μπαίνει απαλά-απαλά απ' το μικρό παράθυρο δίπλα απ' το κρεβάτι. Είναι αυτή η απaráμιλλη μελωδία της «Αγίας

Νύκτας», που μιλά για τον ερχομό του Χριστού, για αγάπη, ειρήνη, ευτυχία, γαλήνη...

Σταματά αυτό το παράξενο χάδεμα των ποδιών. Σηκώνεται, πηγαίνει πίσω στη μικρή κουζίνα, πλένει γρήγορα-γρήγορα τα χέρια του και παίρνει ένα ποτήρι. Ρίχνει μέσα λίγα παγάκια απ' το μικρό ψυγείο και ανοίγει ένα ντουλαπάκι, παίρνει μια μπουκάλια ούισκυ και αυτοκερνιέται, Πέφτει πάλι βαρύς στην πολυθρόνα και πίνει ρεγουλάτα δυο γουλιές ποτό.

Το φως φαίνεται να τον ενοχλεί και βάζει μπροστά τα χέρια σαν γείσο να το εμποδίσει. Ξένοι με αργές κινήσεις τα μαλλιά του που φαίνεται σα να του φταίνε αυτή τη στιγμή. Σηκώνεται. Κάνει δυο-τρεις κουρασμένες βόλτες στο δωμάτιο με το ποτήρι στο χέρι. Φτάνει κοντά στο μικρό ντουλάπι που μοιάζει σα μικρή βιβλιοθήκη. Ανοίγει το πάνω συρτάρι και τραβά από μέσα μια φωτογραφία: είναι τα παιδιά του ντυμένα τσολιάδες. Την κοιτάζει με μια κουρασμένη, ματιά, μια ματιά γεμάτη φαρμακωμένη χαρά. Στο πρόσωπό του χαράζει ένα πικρό, ένα φαρμάκι χαμόγελο. Τα μάτια του υγραίνουν απότομα κι ένα δάκρυ ετοιμάζεται να πέσει. Σφίγγει με δύναμη το ποτήρι και με μια αδειάζει όλο στο στόμα του. Ροκανίζει με λύσσα τον πάγο και το βροντάει με πάταγο εκεί στο ντουλάπι. Γυρίζει να φύγει, μα δεν μπορεί. Τραβάει απότομα πάλι το συρτάρι και φέρνει μπροστά του μια δεύτερη φωτογραφία: είναι μια όμορφη φωτογραφία της Κούλας. Την κοιτάζει για λίγα αστραπιαία δευτερόλεπτα και την παίρνει μαζί μ' αυτή των παιδιών. Προχωρά βάζει πάλι παγάκι και ούισκυ και πέφτει βαρύς στην πολυθρόνα. Και να, χτυπάει απότομα, ξεκουφαντικά το τηλέφωνο. Με μια φευγαλέα ματιά ψάχνει για το ρολόι του, αλλά πού, ποιος να 'ναι τέτοια ώρα, αναρωτιέται νευριασμένα.

ΤΑΚΗΣ: Hello!... (Μάλλον νευριασμένα.)

ΤΗΛ.: Έλα, Τάκη, καλησπέρα! Με συγχωρείς που σε παίρνω τέτοια ώρα... αλλά παίρνω από τις οχτώ.

ΤΑΚΗΣ: Βρε, Μιχάλη... εγώ συνγνώμη, ήμουν ξεχασμένος, φίλε μου, πάνω σ' ένα ποτό... και ξέρεις ό,τι μπήκα, δεν έχω πολλή ώρα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μήπως συμβαίνει τίποτα; Γιατί άρρησες τόσο; Η Μαρία ανησυχούσε...

ΤΑΚΗΣ: Όχι... όχι, φίλε μου, αλλά δούλεψα λίγο πίσω. Μου το ζήτησε το παιδί του Bar ο Matthew. Ήθελε να πάει με το κορίτσι του σ' ένα πάρτυ κι έπρεπε να φύγει στις 8. Γιατί να του τ' αρνηθώ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι... ναι αλλά δουλεύεις πολύ, ρε παιδί μου! Τι ώρα άρχισες; Το πρωί;

ΤΑΚΗΣ: Στις εννιά.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τόσες ώρες! Το ξέρεις το παρακάνεις;

ΤΑΚΗΣ: Δεν βαριέσαι... Ξέρεις ο Matthew είναι ένα υπέροχο Αυστραλόπουλο, περνάμε καλά μαζί, εγώ στις πωλήσεις κι αυτός στο bar.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, αλλά... χρονιάρες μέρες;

ΤΑΚΗΣ: Χρονιάρες μέρες... (Με πικρή ειρωνεία.) Καλύτερα να μην έρχονται...!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι το ξέρω, φίλε μου. Βαριά τέτοιες μέρες η μοναξιά. Γι' αυτό τηλεφώναγα, να σε προλάβω... μήπως βάλεις το τηλέφωνο κάτω αύριο κι αργήσεις να σηκωθείς. Λέγαμε με τη Μαρία να 'ρχόσουν εδώ να φάμε. Η Μαρία, μάλιστα, λέει να 'ρθεις να πάμε στην εκκλησία μαζί.

ΤΑΚΗΣ: Όχι... όχι στην εκκλησία δεν έρχομαι, αλλά μετά... να φάμε ίσως να 'ρθω.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι «ίσως»; Θα 'ρθεις!

ΤΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, Μιχάλη...! Πες το και στη Μαρία, σας ευχαριστώ πολύ!

ΜΙΧΑΛΗΣ: «Ευχαριστώ»; Τι είναι αυτά ρε φίλε; Τι «ευχαριστώ»; Δεν σ' ακούω καλά, συμβαίνει τίποτα;

ΤΑΚΗΣ: Όχι... Όχι... Τί να συμβαίνει; Να ο Χριστός γεννιέται...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, φίλε μου, ο Χριστός γεννιέται, άνοιξε την αγκαλιά σου να τον δεχτείς.

ΤΑΚΗΣ: Κι όταν η ψυχή είναι βαριά πώς να σταθείς μπροστά του κατάφατσα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι μη το λες αυτό!

ΤΑΚΗΣ: Ναι... Ναι, Μιχάλη... να η ώρα είναι μια. Ήδη έχει έρθει, έχει γεννηθεί... «Αντε ίσως σε δω αύριο. Καληνύχτα! Χρόνια Πολλά!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καληνύχτα! Σε περιμένουμε.

ΤΑΚΗΣ: Καληνύχτα!

(Κλείνει το τηλέφωνο.)

Πιάνει το ποτήρι που 'χει ακουμπήσει στο τραπέζι και πέφτει πάλι βαρύς στην πολυθρόνα. Απλώνει και πιάνει πάλι τη φωτογραφία της Κούλας. Την κοιτάζει με μια παράξενη ματιά. Μια ματιά γεμάτη κούραση, πόνο και απορία. Σφίγγει άθελά του το ποτήρι και με μια κατεβάζει πάλι όλο το ποτό. Αφήνει τη φωτογραφία ανάποδα να μην τη βλέπει δίπλα του και σηκώνεται. Πηγαίνει και ξαναγεμίζει... Χωρίς αίσθηση κάνει μια, δυο, τρεις βόλτες στο δωμάτιο και ξαφνικά σταματά στο μικρό γερασμένο πικάπ. Ψάχνει αποκάτω τους ανακατωμένους και σκοτισμένους δίσκους και σταματά σ' έναν. Τον φέρνει μπροστά του, κοιτάζει με μια ξεχασμένη ματιά το εξώφυλλο που 'χει μια φωτογραφία του Καλδάρου και με μια κίνηση τον βάζει στο πικάπ να παίξει ένα τραγούδι που αγαπάει.

Τραβάει μια καρέκλα και κάθεται ακουμπώντας στο τραπέζι, ενώ τα μάτια του λάμπουν απ' τη φωτιά του ποτού. Τα κλείνει όμως κι ακουμπώντας το κεφάλι του στο δεξί του χέρι αφήνεται στην αναμονή του τραγουδιού. Και να: το δωμάτιο γεμίζει απ' τη μελαγχολική μελωδία του. Σα μικρή καμπάνα ακολουθεί η κρουσάλλινη φωνή του Καζαντζίδη:

«Όποια και να 'σαι ό,τι και να 'σαι, / κάνε μου απόψε συντροφιά. / Δεν σου ζητάω να μ' αγαπήσεις / λίγη ζητώ παρηγοριά.

Κι ακολουθεί σε υπέροχο ντουέτο με τη Μαρινέλλα το Ρεφραίν.

Αν είν' η μοίρα μου σακατεμένη / δεν φταίει ο κόσμος ούτε κι εσύ / ό,τι αγαπάω εγώ πεθαίνει / και ξαναρχίζω απ' την αρχή.

Μια δύναμη, μια πίκρα, τον ωθεί να σηκωθεί και χωρίς να το καταλάβει χορεύει, έτσι ξυπόλητος, τον παλιό αυτό αγαπημένο σκοπό.

«Όσες γυναίκες έχω αγαπήσει / έφυγαν δίχως αφορμή. / Κι όμως δεν έχω καμιά μισήσει, στο ριζικό μου έχει γραφτεί. / Αν είναι η μοίρα σου σακατεμένη / δεν φταίει ο κόσμος ούτε κι εσύ / ό,τι αγαπάω εγώ πεθαίνει / και ξαναρχίζω απ' την αρχή.

Σιγά-σιγά τα βήματά του γίνονται πιο σίγουρα και πιο λεβέντικα. Σκάει τα δάχτυλα του δεξιού χεριού κι ανοίγει ολόκληρο το θώρακα μαζί με τα χέρια στο σκοπό του τραγουδιού. Τα μάτια του ανοιγοκλείνουν και το πρόσωπό του είναι γεμάτο ιδρώτα και δάκρυα.

«Όποια και να 'σαι ό,τι και να 'σαι / δυο λόγια πες μου τρυφερά, / λίγο η ψυχή μου να ξαλαφρώσει / κι αύριο πές μου «γεια χαρά».

Καθώς το τραγούδι τελειώνει κι αυτός κάνει την τελευταία του σβούρα μαζί με το σκοπό, σηκώνει και τα δυο χέρια ψηλά κι ανοίγει διάπλατα τα στήθια. «Καλώς ήρθες, Χριστέ μου!» φωνάζει. «Καλά Χριστούγεννα, Κόσμε!»